

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania A. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18
lipca 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt III AUa 813/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy) odmówił A.G. (odwołujący się) prawa do emerytury wskazując, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy, po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 4 czerwca 2020 r., IV U16/20 oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy przyjął, że odwołujący się osiągnął wymagany ustawą wiek w dniu 15 maja 2017 r., spełnił przesłankę ogólnego stażu pracy, wykazując 25 lat i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Sporną w sprawie była

okoliczność legitymowania się przez odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zgromadzone dowody, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie B. w M. od 7 lutego 1978 r. do 31 maja 1988 r. oraz w Przedsiębiorstwie „P.” w W. od 1 lipca 1988 r. do 31 października 1992 r., a zatem przez 14 lat, 7 miesięcy i 25 dni, A.G. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach wykonując pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, brak było podstaw do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni „[...]” w M. od 1 września 1972 r. do 20 października 1976 r. W okresie od 1 września 1972 r. do 16 stycznia 1975 r. odwołujący pracował w ramach umowy o naukę zawodu masarza jako uczeń Zasadniczej Szkoły Zawodowej Doszkalającej w M., przy czym od 1 września 1972 r. do 31 sierpnia 1974 r. w niepełnym wymiarze czasu pracy, a następnie na podstawie umowy o pracę od 17 stycznia 1975 r. do 20 października 1976 r. na stanowisku masarz-wędliniarz w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca wykonywał prace polegające na peklowaniu, parzeniu i wędzeniu mięsa. Zdaniem Sądu Okręgowego prace te nie mogły być zakwalifikowane jako praca wymieniona w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej rozporządzenie z 1983 r.) w wykazie A, Dziale X, poz. 8, tj. prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt. Takie prace skarżący wykonywał sporadycznie. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że za prace bezpośrednio przy uboju zwierząt nie mogą być uznane czynności bezpośrednio związane z produkcją i wytwarzaniem wędlin, tzn. prace masarskie, gdyż ich związek z ubojem zwierząt jest zbyt odległy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2012 r. II UK 125/11, OSNP 2013, nr 1-2, poz. 18, oraz z 6 sierpnia 2013 r. II UK 9/13, Legalis nr 830685). Podobnie charakter pracy peklowacza, nie uzasadnia kwalifikacji wykonywanej pracy jako pracy bezpośrednio przy uboju zwierząt.

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z 9 czerwca 2022 r., III AUa 813/20 oddalił apelację odwołującego się wniesioną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że prace masarza, peklowacza, wędzarsza nie mogą być zakwalifikowane jako praca, wymieniona w załączniku do rozporządzenia z 1983 r. określona w wykazie A, Dziale X, poz. 8; „prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt”. Stanowisko peklowacza jest co prawda ujęte w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1986 r., niemniej jednak wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z 1983 r. mają jedynie charakter informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający w szczególności wówczas, gdy w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 1983 r. nie wymienia się określonych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym za „prace bezpośrednio przy uboju zwierząt” nie mogą być uznane czynności związane z produkcją i wytwarzaniem wędlin, tzn. prace masarskie, ich bowiem związek z ubojem zwierząt jest zbyt odległy. Podobnie ocenił prace wykonywane przez peklowacza, który w istocie zajmuje się utrwalaniem mięsa mieszaniną soli kuchennej, saletry, kwasu askorbinowego i przypraw (peklowaniem). Charakter tych prac nie pozwala - zdaniem Sądu Najwyższego - na ich traktowanie jako „prac bezpośrednio przy uboju zwierząt” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2016 r., II UK 319/15, LEX nr 2113368; z 25 marca 2014 r. I UK 335/13, LEX nr 1477425). Wnioskodawca potwierdził, że nie wykonywał pracy polegającej na uboju zwierząt w powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz sporadycznie (raz, dwa razy w tygodniu). W pozostałym czasie wykonywał prace masarskie. Sąd Apelacyjny uznał za zasadny jest zarzut, że Sąd pierwszej instancji nie przeprowadził dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez odwołującego się. Jednak Sąd drugiej instancji stwierdził, że w świetle całokształtu materiału dowodowego uchybienie to nie wpływało na prawidłowość rozstrzygnięcia w sprawie. Sąd drugiej instancji ocenił jako bezsporne, że odwołujący się nie pracował jako pracownik ubojni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego złożył odwołujący się, zaskarżając wyrok ten w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił tym, że na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej. Ponadto skarżący powołał się na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów, tj. art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 pkt. 1-3 rozporządzenia z 1983 r. w zw. z załącznikiem wykaz A Dział X pkt 8 tego rozporządzenia w zw. z załącznikiem wykaz A Dział X poz. 8 pkt 1-5 Zarządzenia Nr 55 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (znak WP. III-bhp- 10-2/83) w zw. z Załącznikiem nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1986 r. (NK144-16/88) Dział X. poz. 8 pkt 1-5, a mianowicie wyjaśnienia, czy praca przy uboju zwierząt wymieniona w Dziale X pkt 8 załącznika A do rozporządzenia z 1983 r. w zakresie, w jakim czynności przygotowawcze i późniejsze związane z rozbiorem mięsa, a następnie wyrobem wędlin stanowią wykonywanie pracy przy uboju zwierząt, a więc w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w przypadku gdy praca przy uboju zwierząt sensu stricto należy do codziennych obowiązków pracownika zatrudnionego na pełny etat, obowiązującego jednak w ramach przyjętego w zakładzie pracy cyklu poprodukcyjnego do wykonywania również prac przy rozbiórce półtuszy i wykrawaniu mięsa, a także peklowaniu i prac masarsko-wędliniarskich.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący podniósł oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów, jednak nie wykazał występowania wskazanych przesłanek.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859; z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050; z 21 marca 2023 r., I USK 60/22, LEX nr 3571679). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK

11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Skarżący nie wykazał występowania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w powyższym rozumieniu, ponieważ ograniczył się wyłącznie do wskazania, że „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej sądu II instancji”. Skarżący nie wyjaśnił, na czym dokładnie podnoszone naruszenie miałyby polegać, ani jakich zarzutów sąd nie rozpoznał. Zadaniem Sądu Najwyższego nie jest doszukiwanie się argumentacji w innych częściach skargi kasacyjnej, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi odrębny od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej jej element. Niemniej jednak po przeanalizowaniu treści apelacji jak również uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, trudno dopatrzeć się podnoszonych naruszeń. Sąd Apelacyjny odniósł się bowiem do podnoszonych w apelacji zarzutów, w tym nie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez skarżącego, stwierdzając uchybienie procesowe, które jednak w świetle całokształtu materiału dowodowego nie miało wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ za bezsporne zostało uznane, że odwołujący się nie pracował jako pracownik ubojni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ponadto wypada wskazać, że nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji odniesienie się do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika bowiem konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2018 r., II PK 20/17, LEX nr 2509624). Natomiast zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. mógłby być uzasadniony, gdyby skarżący wykazał, że w sprawie wystąpiły szczególne

okoliczności wymagające ponowienia lub uzupełnienia postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji (np. popełnione zostały uchybienia procesowe przy przeprowadzaniu dowodów, sąd dysponował wyłącznie dowodami osobowymi o niejednoznacznej wartości i wymowie lub został pominięty materiał dowodowy o istotnym znaczeniu), (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2022 r., III USK 21/22, LEX nr 3509776).

Odnosząc się do powołanej przez skarżącego przesłanki występowania w sprawie „istotnego zagadnienia prawnego” wymaga przypomnienia, że zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15 LEX nr 2090999; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, LEX nr 2080880; z 10 stycznia 2023 r., III USK 345/22, LEX nr 3454462). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo

sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783).

Opierając się na standardzie wynikającym z powołanych wyżej orzeczeń, przedstawione w skardze kasacyjnej „zagadnienie prawne” nie spełnia wymogów przewidzianych dla tej przesłanki przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przedstawiony problem nie ma bowiem charakteru nowości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, jak należy rozumieć te pozycje Działu X Wykazu A, które posługują się sformułowanie pracy wykonywanej „bezpośrednio przy” jakimś procesie produkcyjnym. Orzecznictwo w odniesieniu do tego kryterium ukształtowało się na kanwie spraw dotyczących prac przy uboju zwierząt. Przyjęto w nim, że praca „bezpośrednio przy” dokonywaniu czynności kwalifikowanych w Wykazie A jako prace w warunkach szczególnych oznacza osobiste zaangażowanie pracownika w wykonywanie tych konkretnych czynności. Stąd praca bezpośrednio przy uboju oznacza, że pracownik musiał w czasie pracy brać udział w ubijaniu zwierząt (wyroki Sądu Najwyższego: z 18 października 2017 r., I UK 428/16, LEX nr 2408337; z 11 kwietnia 2018 r., II UK 19/17, LEX nr 2490624; z 15 września 2015 r., II UK 302/14, LEX nr 1814908; z 2 marca 2022 r., III USKP 116/21, LEX nr 3405868). Do prac bezpośrednio przy uboju zwierząt zaliczono także czynności związane z rozdzielaniem, wykrawaniem mięsa, jego porcjowaniem, pod warunkiem, że były dokonywane bezpośrednio po uboju, co pozwalało je zaliczyć do czynności składowej procesu technologicznego uboju, w którym brał udział dany pracownik (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 lutego 2012 r., II UK 125/11, OSNP 2013, nr 1-2, poz. 18; z 10 stycznia 2019 r., I UK 378/17, OSNP 2019, nr 7, poz. 89). Za takim rozumieniem przemawiała w ocenie Sądu Najwyższego gramatyczna wykładnia poz. 8 Działu X Wykazu A, która wskazuje jednoznacznie, że nie chodzi w nim wyłącznie o sam ubój zwierząt, ale również o inne czynności bezpośrednio z nim związane, wykonywane, zarówno przed ubojem, jak i po jego dokonaniu. W przeciwnym razie prawodawca nie posłużyłby się pojęciem "prace przy uboju zwierząt", lecz określiłby te prace na przykład jako "ubój zwierząt" lub "prace polegające na uboju zwierząt" (wyrok Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2013 r., II UK 9/13, LEX nr 1388598). Jednocześnie w orzecznictwie przyjęto, że rozbieranie i wykrawanie mięsa nie stanowi pracy w szczególnych

warunkach, jeżeli stanowi etap odrębny od prac wykonywanych bezpośrednio przy uboju zwierząt. Podobnie jest w przypadku czynności związanych z produkcją i wytwarzaniem wędlin, czyli prac masarskich (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 9/13, oraz z 25 marca 2014 r., I UK 335/13), oraz pracy peklowacza (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2019 r., I UK 378/17). Związek tego typu prac z ubojem zwierząt jest bowiem "zbyt odległy", co oznacza, że prace te nie wiążą się z wykonywaniem czynności składających się na ubój zwierząt (wchodzących w skład ciągu technologicznego procesu uboju) (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 marca 2022 r., III USKP 116/21).

Kolejna powołana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni wymienionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisów nie została oddzielnie uzasadniona, pomimo że stanowi odrębną od pozostałych przesłanek, w tym istotnego zagadnienia prawnego, przyczynę mogącą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości

interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lutego 2023 r., III USK 163/22, LEX nr 3538161).

Dodatkowo wymaga wskazania, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Pełnomocnik odwołującego się sugeruje potrzebę wykładni przepisów (przede wszystkim art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 pkt 1-3 rozporządzenia z 1983 r. zw. z załącznikiem wykaz A Dział X pkt 8 w związku ze wskazanymi przepisami zarządzeń resortowych), których wykładnia, jak wyżej przedstawiono, została wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi nie wykazał, zatem że przepisy te nadal budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie.

Powołany przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2013 r., II UK 9/13, (LEX nr 1388598) nie mógł być oparty, jak twierdzi skarżący, o tożsamy jak w niniejszej sprawie stan faktyczny, ponieważ Sąd Najwyższy wyrokiem tym - uchylając wyrok sądu drugiej instancji - wskazał na potrzebę uzupełnienia stanu faktycznego w zakresie ustaleń, czy były wykonywane „prace bezpośrednio przy uboju zwierząt” stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Najwyższy wskazał, jednoznacznie w tym wyroku, że „nie mogą być uznane za „prace bezpośrednio przy uboju zwierząt” czynności związane z produkcją i wytwarzaniem wędlin, tzn. prace masarskie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

T.L.

[as]